

СТИВЪН КИНГ

ГОДИНАТА НА
ВЪРКОЛАКА

С ИЛЮСТРАЦИИ ОТ БЪРНИ РАЙТСЪН

Превод от английски
Адриан Лазаровски

Издателство ИБИС
София

ЯНУАРИ
ФЕВРУАРИ
МАРТ
АПРИЛ
МАЙ
ЮНИ
ЮЛИ
АВГУСТ
СЕПТЕМВРИ
ОКТОМВРИ
НОЕМВРИ
ДЕКЕМВРИ

„**К**акво ли е Любовта?“ – мисли си Стела Рандолф, докато лежи в тясната си девича постеля. През прозореца струи студената синя светлина на пълната луна; пълнолуние в деня на Свети Валентин.

„О, Любов, Любов, Любов! Навярно Любовта е като...“

Тази година Стела Рандолф, собственичка на магазинчето „Шев и кройка“ в Таркърс Милс, получи двадесет валентинки – от Пол Нюман, от Робърт Редфорд, от Джон Траволта... и дори от китариста на „Кис“ Ейс Фрели. Сега картичките лежат отворени на бюрото в другия край на стаята, озарени от студеното лунно сияние. И тази година – както всяка друга досега – Стела си ги е изпратила сама.

„Навярно Любовта е като целувка на зазоряване... или като онази последна, съдбовна целувка, с която завършват любовните романи на „Арлекин“... А може би е като рози, обагрени в пурпурно от лъчите на залязващото слънце...“

Без съмнение в Таркърс Милс всички ѝ се смеят. Хлапетата си разменят шегички по неин адрес и се подхилкват зад гърба ѝ (а понякога, когато са на безопасно разстояние от нея и полицаи Нийри не е наблизо, с пискливите си присмехулни гласчета припяват: „*Дебеланата отсреща във вратата се заклеци!*“), но тя знае какво

е Любовта и знае за луната. Вярно е, че магазинчето ѝ е пред фалит и че напоследък се е поналяла малко, ала през тази вълшебна нощ, когато синьото лунно сияние се процежда през заскрежените прозорци, ѝ се струва, че въпреки всичко ще срещне Любовта. Че Любовта ще дойде, наситена с аромата на лятото, и Той ще се появи в живота ѝ...

„Навярно Любовта е като набола мъжка буза, която драска...“

Изведнъж дочува някакво драскане откъм прозореца.

Стела се надига на лакти и одеялото се свлича от пълната ѝ гръд. Черна сянка закрива луната – сянката на мъж – и тя си казва: *„Сънувам... и в съня си ще го накарам да свърши... в съня си аз също ще свърша. Казват, че това е нещо мръсно, но не е така; това е нещо чисто, нещо хубаво... Защото Любовта е като да свършиш.“*

Тя става от леглото, напълно убедена, че това е сън, защото отвън наистина стои мъж – мъж, когото познава, когото среща на улицата почти всеки ден.

Това е...

(Любовта, Любовта е дошла, Любовта е дошла.)

Ала щом пухкавите ѝ пръсти докосват заскреженото стъкло, Стела вижда, че е сгрещила – това изобщо не е мъж, а огромен рунтав вълк. Звярът е подпрял предните си лапи на перваза, а задните му крайници са потънали чак до хълбоците в снежната пряспа, навеяна от мразовития вятър в основата на западната стена на къщата ѝ.

„Днес е Свети Валентин и Любовта най-сетне е дошла при мен“ – мисли си Стела. Очите ѝ я лъжат дори насън. Отвън не стои никакъв вълк, а мъж – онзи мъж, когото тя бленува; мъжът на живота ѝ, надарен с ослепителна греховна красота.

(Греховна, да, Любовта им ще бъде греховна.)

Дошъл е в тази лунна нощ и ще я обладае. Той ще...

Тя рязко отваря прозореца и леденият вятър развява тънката ѝ синя нощница, което ѝ подсказва, че това не е сън. Мъжът е изчезнал и Стела внезапно осъзнава, че въобще не го е имало. Коленете ѝ се подкосяват и тя отстъпва плахо назад, а вълкът с грациозен скок се озовава в стаята. Звярът изтръсква козината си и разпръсква ефирен облак от снежен пращец в мрака.

„Но Любовта... Любовта е като... като писък...“

Едва сега Стела си спомня за Арни Уестръм, когото само преди месец откриха разкъсан на парчета в кантона западно от града. Ала вече е твърде късно...

Вълкът безшумно се приближава към нея; студентите му жълтеникави очи похотливо проблесват. Стела Рандолф бавно отстъпва към тясната си девича постеля, докато свивките на пухкавите ѝ колене се опират в рамката на леглото и тя пада отгоре му.

Лунната светлина придава сребрист оттенък на рунтавата козина на звяра.

Валентинките на бюрото потрепват под поривите на мразовития вятър, нахлуващ през отворения прозорец. Една от тях се откъсва от мястото си и полита безшумно към пода, като описва плавни дъги във въздуха.

Вълкът поставя предните си лапи от двете страни на Стела. Тя усеща диханието му – горещо, но не и зловонно. Жълтите очи на звяра сякаш я пронизват.

– Моят любим – прошепва Стела и притваря очи.

Вълкът се хвърля отгоре ѝ.

Любовта е, като да умреш.

ЯНУАРИ
ФЕВРУАРИ
МАРТ
АПРИЛ
МАЙ
ЮНИ
ЮЛИ
АВГУСТ
СЕПТЕМВРИ
ОКТОМВРИ
НОЕМВРИ
ДЕКЕМВРИ

Последната голяма виелица за годината започва с тежък, лепкав сняг, който се превръща в лед с падането на нощта. Бурният вятър троши изгнилите клони на дърветата и обсипва с тях улиците на Таркърс Милс.

– Майката природа се избавя от мъртвите вейки – казва градският библиотекар Милт Стръмфулър на жена си, докато пият кафе.

Той е слаб мъж с тясно лице и бледосини очи, който вече дванайсет години държи в страх красивата си мълчалива жена. Едва неколцина се досещат защо – например Джоан, съпругата на полицай Ниъри, – ала всички прекрасно съзнават, че градчето открай време си има своите мрачни тайни. Жителите на Таркърс Милс умеят да си държат езика зад зъбите.

Милт явно много си харесва изречението, защото го повтаря:

– Аха, майката природа се избавя от мъртвите вейки...

В същия миг осветлението угасва. Дона Лий Стръмфулър надава сподавен вик и разлива кафето си.

– Избърши го – нарежда хладно съпругът ѝ. – Веднага.

– Добре, скъпи. Ей сегичка.

Тя пристъпва внимателно в тъмната кухня, за да потърси подходяща кърпа, и удря пищяла си в една табуретка. Изохква, а Милт се разсмява. Явно болката ѝ го

забавлява повече от всичко на света... с изключение на вицове в „Рийдърс Дайджест“. Смешките, публикувани в рубриците „Армейски хумор“ и „Животът в тия Съединени щати“, го карат да умира от смях.

В тази бурна мартенска нощ майката природа се е избавила не само от мъртвите вейки, но и от електрическите жици, минаващи над потока Таркър Брук. Снегът се е трупал върху проводниците и те са провисвали все по-ниско и по-ниско, докато са се скъсали. Подобно на кълбо змии, сега жиците се извиват лениво на шосето и бълват синкави искри.

Целият град потъва в мрак.

Вятърът сякаш е доволен от стореното и най-накрая започва да утихва. Температурата обаче рязко пада от един на минус девет градуса. Лепкавият сняг замръзва в причудливи скулптури. Ливадата на стария Хейг, известна сред местните като „Четирийсетакровата поляна“, се покрива с неравна ледена кора. В къщите продължава да цари мрак, а радиаторите бавно, но сигурно изстиват. Заледените пътища са се превърнали в пързалки и служителите на електрическата компания не могат да се доберат до мястото на аварията и да поправят прекъснатия електропровод.

Облаците се разкъсват и през процепа наднича пълната луна. Ледът, сковал главната улица, блести на лунната светлина като мъртвешки кости.

В този миг нощта е прорязана от нечовешки вой.

По-късно, когато жителите на Таркър Милс обсъждат случилото се, става ясно, че никой не може да каже откъде идва звукът – той сякаш се разнася отвсякъде и същевременно отникъде, докато сиянието на пълната луна посребрява смрачените къщи. Самотен и свиреп, звукът ехти отвсякъде и отникъде, докато мартенският вятър вие като дъвен скандинавски воин, надуващ с всичка сила бойния си рог.

Дона Лий го чува и се сепва, а неприятният ѝ съпруг, който спи като бебе до нея, даже не помръдва. Чува го и полицаи Ниъри, който стои по наполеонки до прозореца на жилището си на Лоръл Стрийт; Оли Паркър, дебелият и глуповат директор на началното училище, също го чува. Воят смущава съня и на други жители на Таркър Милс. Сред тях е и момче в инвалидна количка.

Ала никой не вижда създанието, което надава зловещия вой. И никой не знае кой е скитникът, открит на следващата сутрин от техника, който най-накрая успява да се добере до Таркър Брук, за да възстанови нарушеното електроподаване. Непознатият се е превърнал в ледена статуя – главата му е отметната назад, устата му е застинала в безмълвен писък, а старото му палто и ризата му са разръфани. Клетникът седи в замръзнала локва от собствената си кръв и се вира в падналите жици. Ръцете му са вдигнати, сякаш се е опитвал да се защити от някаква неведома заплаха, и между разперените му пръсти са се образували ледени висулки.

Наоколо се виждат следи от лапи.

Вълчи лапи.

